

Jackie van Laren

Tegenstroom

Deel 4 in de *Eilandliefde*-serie

Martin

ISBN 978-90-225-8408-8

ISBN 978-94-0231-106-8 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne

Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat voorafging

Martin en Wende Freriks, broer en zus, hebben het altijd verrassend goed met elkaar kunnen vinden. Martin heeft zich altijd voorgesteld dat ze de vertrouwde vriendschap uit hun jeugd zouden kunnen voortzetten als volwassenen. Het is dus wel even wennen voor Martin als Wende smoorverliefd wordt op de eigenaar van een strandtent op een van de Waddeneilanden, hoog in het noorden van het land, en vrijwel direct bij hem intrekt.

Martin kan het gelukkig ook ontzettend goed vinden met Axel, de geliefde – en intussen verloofde – van zijn zus. Hij voelt zich thuis bij strandtent Grote Vis en de vriendengroep met Vinnie, Milena, Cam en Mayke, die zich in het afgelopen jaar rondom de Vis verzameld heeft. Hij heeft zijn ervaringen als architect ingezet om voor Grote Vis vakantiehuizen te ontwerpen, voor de uitbreidingsplannen die Wende en Axel hebben bedacht, en hij vindt het leuk om Axel, Vinnie en Cam te helpen bouwen wanneer hij er de tijd voor heeft.

Zijn vriendin Gwen, met wie hij sinds de middelbare school al een knipperlichtrelatie onderhoudt, is niet zo dol op de Wadden. Zij wil niet hoeven wedijveren met een leuke groep vrienden, zij wil Martin voor zichzelf. Ze heeft zich in het hoofd gehaald dat ze zwanger wil worden en een gezin wil stichten met Martin, ook al is Martin zelf er niet van overtuigd dat dit het juiste moment in zijn leven is. Of, al durft hij dat zichzelf nauwelijks toe te geven, dat Gwen de juiste persoon is om zo'n stap mee te zetten.

Wende heeft het nooit begrepen: Martin was op de middelbare school smoorverliefd op Elodie, het mooiste meisje van de klas, maar die zag hem niet staan. En toen, opeens, stapte hij over naar Gwen, en sindsdien lijkt het alsof hij maar niet van haar los kan komen, terwijl het maar de vraag is of hij zo ooit echt gelukkig gaat worden...

I

Ik heb het op het moment ontzettend druk. Ik heb twee klussen lopen: een kleine nieuwbouwwijk in Gouda en een boerderijrestauratie in Groningen. Ik rij me een ongeluk, met mijn private lease Dacia, maar mijn werk voor die nieuwbouwwijk is al bijna klaar en hoewel het een saaie klus is – ik ben er heel laat bij gehaald, maar ik heb toch nog net op tijd een paar structurele blunders weten te voorkomen – betaalt het goed. Als bonus kunnen Gwen en ik tijdelijk in de modelwoning wonen die als eerste af was. Nu alle huizen al lang en breed verkocht zijn is die modelwoning eigenlijk niet meer nodig, en de kopers ervan komen pas over vijf maanden, als de rest van het project ook wordt opgeleverd. De andere huizen zijn nog niet ver genoeg gevorderd om bewoonbaar te zijn, dus doordat wij nu min of meer midden op de bouwplaats wonen is er meteen wat toezicht. Handig voor het project. Misschien niet zo heel gezellig voor ons, maar we zitten hier de komende vier maanden wel voor bijna niks.

Het is niet mijn soort huis, niet mijn soort buurt en ook niet mijn soort stad, maar omdat we nog geen huis hebben gevonden waar we allebei tevreden mee zijn, klaag ik nu

even niet; ik ben blij dat we ergens wonen en dat ik een beetje kan sparen. En dat ik genoeg tijd overhoud om ook een klusje erbij te pakken dat ik echt leuk vind. Die boerderij in Groningen, dus.

Prachtig historisch gebouw, die boerderij, ligt ook heel mooi. Ik hou van die platte weidsheid van het noorden. Het is vooral liefdewerk, hoewel met de langzaam op gang komende overheidssteun voor de gedupeerden net niet helemaal oud papier, gelukkig. Aardbevingsschade, natuurlijk. Met de juiste ingrepen is het pand nog wel te redden, maar ik heb me een hoedje moeten rekenen hoe ik het moest doen om het historisch aanzicht niet te bederven en binnen het budget van de bewoners te blijven. Het is wel een eind rijden iedere keer, maar dat vind ik niet zo'n straf. Het is daar zo mooi.

Hoe het ook zij, het werk heeft me de afgelopen weken lekker van de straat gehouden. Zo lekker dat ik nauwelijks heb kunnen nadenken over wat er onder mijn neus aan het gebeuren is. Het zal wel vermijdend gedrag zijn; ik heb het zelfs nog niet eens aan mijn zus verteld, en die belt me zo'n beetje iedere twee dagen op. Ze maakt zich zorgen om me, die ouwe gek.

We hebben altijd al goed met elkaar op kunnen schieten, Wende en ik; wij hadden als kinderen echt nooit ruzie. Andere broers en zussen rukten elkaar de haren uit de kop en sloegen elkaar blauwe ogen, maar Wen en ik niet. Wij speelden samen, bouwden samen boomhutten en stonden schouder aan schouder als op school iemand een van ons te na kwam. Heerlijk vond ik dat, hoewel ik me nooit heb gerealiseerd hoe heerlijk, tot nu, nu we elkaar niet zo heel vaak meer zien. Ik heb me denk ik altijd wel voorgesteld dat we bij elkaar in de buurt zouden wonen als volwassenen,

zodat we vrolijk door konden gaan met goed met elkaar opschieten, zelfs al hadden we partners en gezinnen. Maar Wen woont op de Wadden, sinds vorige zomer. En dat is nog verder rijden dan mijn verzakte boerderij.

Ik ben blij voor haar, hoor: ze heeft het er ontzettend naar haar zin, en haar vriend – o nee, haar verloofde inmiddels – is een goeie peer. Heel gek op haar, zorgt goed voor haar. Heb ik wel even op gelet. Ze zit lekker midden in een gezellige groep mensen van onze leeftijd, en ze heeft ook werk waar ze van geniet: ze runt Grote Vis, de strandtent van haar verloofde. En van haar, ondertussen: hij heeft haar mede-eigenaar gemaakt. Als dat geen echte liefde is, dan weet ik het ook niet meer.

Het gaat haar goed af, ze is altijd ontzettend praktisch en aanpakkerig geweest, en ze stikt van de goeie ideeën. Ze heeft met Axel, die vent van haar dus, bedacht dat er een soort huisjesparkje bij die strandtent moet komen. Ik heb iets voor ze ontworpen, ik heb zelfs al een beetje mee staan bouwen zo rond de jaarwisseling en in het begin van het nieuwe jaar. Te gek project. Ik zou daar natuurlijk niet full-time aan kunnen werken, alleen al vanwege het geld en, eh, mijn huidige situatie, maar als het aan mij lag scheurde ik er ieder weekend naartoe om vrolijk mee te zagen en te timmeren met die jongens daar. Axel, Vinnie en Cam, ze hebben allemaal hun eigen taken in en om de Vis, en we hebben ook nog een soort gelegenheidsbandje. Dat heet Big Fish, heeft die idioot van een Cam bedacht, en onze muziek klinkt helemaal niet slecht als we een beetje ons best doen. Cam waardeer ik ook echt; ik lach me een breuk om hoe droog die gast uit de hoek kan komen, met zijn moeilijke, deftige woorden.

Ik kom er alleen niet aan toe om mijn bas te pakken en

eens even lekker te spelen als ik in mijn eentje ben, en nu al helemaal niet meer natuurlijk.

Want mijn vriendin.

Houdt niet zo van die herrie.

Houdt ook niet zo van de Wadden.

Heeft tegenwoordig altijd gelijk.

Want ze is zwanger.

Ja, oké, natuurlijk vind ik het leuk dat ik vader word, het is bijzonder en speciaal en het schijnt goed te zijn om voor je dertigste kinderen te krijgen omdat je dan nog lekker jong en flexibel bent, maar...

Ik had gewoon graag ook iets te zeggen gehad over de timing. Ik weet wel dat we er al een tijdje over aan het praten waren, maar tegelijk hebben we ook een behoorlijk problematische periode achter de rug – met de feestdagen wist ik niet eens meer zo zeker of het nog wel aan was – en ik geloof dat ik het toch prettiger had gevonden om onze relatie eerst even te laten stabiliseren. Het was wel fijn dat het weer een beetje goed kwam, maar dat wil nog niet zeggen dat alles wat eraan is voorafgegaan, zomaar is verdwenen.

Wen zegt altijd van me dat ik een doedel ben en dat ik over me heen laat lopen, maar dat vind ik zelf eigenlijk niet: het is meer dat ik af en toe even tijd nodig heb om over dingen na te denken. Wat ik ervan vind, hoe ik me erover voel. Ik ga op dat gebied gewoon niet zo hard, en hoewel Gwen en ik eigenlijk al best lang bij elkaar zijn, is het niet altijd makkelijk geweest. Aan, uit, half aan; we hebben al van alles meegemaakt. Met Gwen ging het meestal veel harder dan ik met mijn gevoel kon bijhouden. Was ik net gewend aan iets, was het ineens weer helemaal anders. Om doodmoe van te worden; ik zal er wel te rechtlijnig voor zijn. Ik hou van een relatie als een huis: je steekt er tijd in, je

bouwt het op, en dan staat het er, stevig en betrouwbaar. Met Gwen had ik voor mijn gevoel de afgelopen jaren meer een relatie als een tent: je bouwt hem op en vervolgens breek je hem weer af, en misschien zet je hem dan ergens anders weer op, of je neemt een andere tent. Nu zijn we vrij abrupt van een tent gepromoveerd naar een caravan, maar het is nog steeds geen huis.

Eigenlijk wil ik dat helemaal niet zo, en zeker niet als er een kind bij komt. Maar het moment waarop ik iets te willen had is dus gepasseerd; ik leef nu onder de knoet van Zwangerzilla en ik begraaf me zo goed en zo kwaad als dat gaat in mijn werk.

Ik hoop wel dat ze een klein beetje kalmeert als de beruchte eerste drie maanden verstreken zijn; ik moet er niet aan denken dat ik daarna nog zes maanden met zo'n tiran moet samenwonen. Gisteren trok ze mijn hoofd er bijna af omdat ik een puntje brie had gekocht. Rauwmelkse kaas! Hoe durfde ik het in de ijskast te leggen! Alsof de hele inhoud van de ijskast oneetbaar was geworden door dat ene stukje kaas. Ze hoeft het toch niet op te eten? Dat doe ik wel voor haar, en met alle liefde ook nog.

Als ik thuis kom – nou ja, thuis, er staan eigenlijk nauwelijks spullen van mij, want alles ligt nog in de opslag bij mijn ouders in Doornsteek – valt me iedere keer weer op hoe weinig eigen het is. Het lijkt wel een hotelkamer.

Hoe dan ook, ik kom binnen en loop tegen een behoorlijke, of eigenlijk een onbehoorlijke, puinhoop aan. Zeker de helft daarvan heb ik op mijn geweten; ik ben heel georganiseerd in mijn werk, maar een eersteklas chaoot als ik thuis ben. Wende zat me vroeger altijd te pesten als ik weer eens wat kwijt was in mijn rotzooi.

Maar de woonkamer bevat minstens een dubbele dosis chaos vergeleken met toen ik vanmorgen het pand verliet. En midden in de chaos zit Gwen voor de televisie met het geluid uit. Ze heeft een afwasteiltje op schoot en ze staart wezenloos in het niets. Zo te zien, en te ruiken aan de volledige afwezigheid van kookgeuren, heeft ze het niet nodig gevonden om iets met eten te doen, waar ik stiekem wel van baal. Het is al half acht, ik ben de hele dag druk aan het werk geweest en mijn maag knort. Ik ben geen traditionalist en ik vind natuurlijk niet dat het enige recht van de vrouw het aanrecht is. Maar ik heb wel alles geregeld, tot en met het huis waar we nu in zitten, ik ben op dit moment de enige verdiener, en Gwen heeft behalve zwanger zijn verder helemaal niks omhanden, want ze had een of ander in-tween-officemanagement-baantje bij een uitzendbureau in de buurt dat ze de dag na de positieve zwangerschapstest aan de wilgen heeft gehangen. Is het gek dat ik dan denk dat ze misschien best de moeite had kunnen nemen om iets te eten te maken?

Ze kijkt me aan over de leuning van de bank met een blik alsof ze vandaag een lange lijdensweg heeft afgelegd.

‘O, Martin,’ verzucht ze, ‘ik kan gewoon niet kiezen, ik krijg ze niet helemaal in elkaar en ik ben zo ontzettend misselijk; ik heb denk ik avondmisselijkheid in plaats van ochtendmisselijkheid.’

En pas dan zie ik echt goed wat die enorme extra rotzooi in de woonkamer heeft veroorzaakt. Er staan twee volledig uitgepakte maar half geassembleerde wandelwagens in de woonkamer, compleet met regenschermen, parasols, muggennetten en andere meuk. Een set is roze met paars en ziet er een beetje uit als een iets te ver door geëvolueerde bureaustoel met een duwstang, de andere is zilver met zwarte

luipaardvlekken en er staat Maxi-Cosi op. Als ik verder de woonkamer in kom en om de hoek de keuken in kijk, zie ik dat die helemaal vol ligt (en ik bedoel ook echt helemaal vol – bijna tot aan het melkglazen plafondschotheltje aan toe) met half kapotgescheurde kartonnen dozen, bubbeltjesplastic, bindstrips en brokken piepschuim.

‘Jezus!’ is alles wat ik in eerste instantie kan uitbrengen. Want: 1.) Er staat een godsvermogen aan babytransportmiddelen in huis; een godsvermogen dat ik misschien best heb, maar dat ik niet graag over de balk gesmeten zie zonder dat ik daar op z’n minst ook over heb mogen meedenken; 2.) De zwangerschap is de magische drie maanden nog niet voorbij: een simpel rekensommetje leert dat je na die magische drie maanden nog een half jaar hebt om een baby-Rolls-Royce naar keuze aan te schaffen, en dan weet je tenminste zeker dat er uiteindelijk ook iemand in komt te liggen; en 3.) Hoe krijg ik al dat karton snel uit de keuken, zodat ik zelf iets te bikken kan maken, want ik heb eten nodig.

Ik maak er maar niet te veel woorden aan vuil en begin de hele boel weer in te pakken. Dat is nog best een puzzel, want ik moet die stukgescheurde dozen weer in elkaar tapen, en maar hopen dat de webwinkel die de hele boel heeft gebracht, het zo ook weer mee wil nemen.

‘Mart, wat doe je,’ hijgkreunt Gwen vanaf de bank, met haar afwasbakje onder haar kin.

‘Hoe ziet het eruit, wat ik sta te doen,’ grom ik; ik ben meestal niet snel geërgerd, maar nu is het dan toch zo goed als gelukt.

‘Maar ik weet nog niet welke ik neem!’

‘We, ik bedoel dus wij, jij en ik, samen; wij nemen nu nog even niks. We gaan sowieso even wachten tot alles

zeker is, voordat we een heleboel loeidure babyspullen gaan kopen, Gwen. En dan wil ik het er eerst over hebben, samen, voordat je een of ander babykamerameublement bij een designwinkel bestelt. Ik wil dingen als ledikantjes en commodes en zo gewoon zelf ontwerpen en liefst ook nog zelf maken, passend bij het huis waar we uiteindelijk gaan wonen. Zo, ik zet het in de gang: waar heb je het besteld?’

‘Van Wijk Superbabystore.’

‘Goed. Als jij nu even aangeeft dat het weer opgehaald moet worden, dan ga ik eten maken.’

‘Ja maar, dat wil ik helemaal niet!’

Ik kijk op het etiket van een van de dozen en zie daar een ordernummer; de webshop is natuurlijk zo gevonden op mijn mobiel.

‘Inlognaam en wachtwoord,’ zeg ik tegen Gwen.

Ze kijkt me glazig aan en maakt een halfhartige kokhalsbeweging, maar geeft me dan toch wat ik nodig heb. Ik heb al vier eieren in een koekenpan liggen als ik met mijn andere hand de retourafpraak bevestigt.

Even later plof ik naast Gwen op de bank met een bord met vier gebakken eieren, ham en kaas en een paar plakken tomaat. Mayo en ketchup, en een glas melk.

Ik begin te eten; één oog op het nieuws, één oog op mijn bord.

Gwen observeert me terwijl ik eet. ‘Eh... waar is mijn eten dan?’ vraagt ze na mijn derde hap.

‘Serieus?’ zeg ik met mijn mond vol.

Ik zit nog een hele tijd op die bank: als mijn eten op is ruil ik mijn bord in voor mijn laptop en ga rustig de permanente dakbelasting voor de boerderij in Groningen nog eens doorrekenen. Gwen is dan al naar boven vertrokken

zonder nog iets tegen me te zeggen.

Ik heb ook niks tegen haar gezegd; ik weet niet wát ik zou moeten zeggen. Ik ben intussen niet eens meer geërgerd; ik ben de ergernis voorbij en voel me vooral leeg en afgestompt.

Uiteindelijk leg ik mijn laptop op de goedkoopste salontafel die de Ikea in de aanbieding had en strek me uit op de bank. Er ligt een kussentje en onder de tafel liggen een paar fleecedekens. Ik denk nog dat ik eigenlijk het licht en de televisie uit moet doen, maar dan slaap ik al.

‘Martin? Martin, liefje, ik heb koffie voor je gezet...’

Ik trek met frisse tegenzin een ooglid omhoog, maar ook alleen omdat ik inderdaad koffie ruik, en ik ben even de weg kwijt. Waar lig ik nou? O ja, op de bank, ik ben hier zeker in slaap gevallen gisteravond.

Langzaam komt de vorige avond terug in beeld. Hoe ik thuiskwam, wat er daarna gebeurde. Gwen en ik hebben niet echt ruzie gehad, maar toch heb ik een ongelooflijk rotgevoel. Een zure smaak in mijn mond. Een... ik weet niet precies, een soort naderend onheil. Hoe moet dit ooit goed komen? Hoe moet dit ooit van een caravan een stevig bakstenen huis worden als zij zo met mij omgaat en in alle eerlijkheid, ik zo met haar? Want laten we wel wezen, zeg ik tegen mezelf terwijl ik me overeind hijs en een mok hete, zwarte koffie aanneem. Laten we wel wezen. Ik was gisteren dus eigenlijk gewoon te beroerd om zelfs maar de moeite te nemen ruzie met haar te maken.

En wat zegt dat over mij?

Dan ben ik toch ook niet goed bezig? Ik bedoel, zij is niet goed bezig door alles zo door te drammen en niks te overleggen en zomaar mijn zuurverdiende centen over de balk

te smijten (ja, geef het nou maar toe, Martin Freriks; het is geen mooie gedachte maar je hebt hem wel), maar ik kan niet eens de energie opbrengen om er met haar over in gesprek te gaan. Omdat ik geen puf heb om de ruzie die dat vast gaat worden, te doorstaan, omdat ik weet dat er toch uiteindelijk niks zal veranderen. We hebben van de week al twee keer zo'n moment gehad, en ik kan het uittekenen. Ik reageer, zij speelt de vermoorde onschuld, of ze gooit het op de hormonen, of zegt dat ik niet zo lelijk mag doen omdat ze toevallig wel zwanger is van mijn kind en ze mijn respect verdient. En als ik toch doorzet en ze moet toegeven dat wat ik zeg niet helemaal onredelijk is, dan keert ze om als een blad aan een boom: duizend verontschuldigen, verleidelijke lachjes en beloftes voor de slaapkamer, maar op het laatste moment gebeurt er alsnog niks omdat dat zogenaamd niet goed zou zijn voor de prille vrucht.

Niet dat ik wanhopig ben, of dat ik alles ophang aan een goeie beurt, maar als je ruziemaakt en je maakt het maar half goed aan het eind, dan is dat op alle mogelijke fronten onbevredigend. Niet alleen fysiek. Op een soort passief-agressieve manier lijkt ze dan alsnog te winnen, en voel ik me dubbel een lul: alsof ik zo nodig moet met mijn basale driften terwijl zij een broos, zwanger poppetje is.

Ik voel me eigenlijk altijd al links en rechts de kamer door gemanipuleerd door Gwen, maar zolang dat ongeveer in de richting is die ik zelf sowieso al op had willen gaan, vind ik het niet zo'n probleem.

Nu vind ik het wel een probleem.

Steeds meer, eigenlijk.

Zo erg een probleem dat ik het spel helemaal niet meer wil meespelen, en dus de discussie niet aanga. En dat vind ik dus van mezelf ook niet oké, want op een bepaalde